

(наприклад, очікуваний прибуток), що має набір обмежень ресурсу. При цьому виявилися ряд перешкод, з якими управлінці зіткнулися при рішенні завдань, що стоять перед ними. Тобто, незважаючи на безліч запропонованих методик, майже у усіх був один недолік - більшість з них складно було застосувати на практиці.

Портфель реальних інвестиційних проектів, що формується підприємством, має ряд особливостей, що відрізняють його від портфелів інших об'єктів інвестування. Це відбувається через те, що порівняно з іншими видами інвестиційних портфелів він являється зазвичай, найбільш капіталомістким, найменш ліквідним, більше ризиковим у зв'язку з тривалістю реалізації, а також найбільш складним і трудомістким в управлінні. Це визначає високий рівень вимог до його формування, ретельність відбору кожного інвестиційного проекту, що включається в нього.

У останні декілька років і у нас в країні і за кордоном приділяється підвищена увага рішенням задачі формування оптимального портфеля реальних інвестицій. Розробляються нові методики та нові програмні пакети, але поки що ця проблема залишається актуальною і вимагає подальшого вдосконалення.

ТАРАСЕНКО О.Р., студент, м. Вінниця, КНТЕУ ВТЕІ

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ТА ІНВЕСТИЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ

Для початку слід окреслити актуальність інноваційного розвитку економіки України, що зумовлюється стрімким зростанням впливу науки та нових технологій на соціально-економічний розвиток країни. Високотехнологічний прогрес докорінно і швидко змінили структуру світової економіки. Виявилось, що неспроможність країни здійснити

структурну перебудову економіки, відповідно до нового технологічного укладу призводить до відставання країни на межі якої є Україна.

Проблема інноваційного розвитку економіки сама по собі є комплексною, починаючи з пострадянського часу : зниження рівня технологічного розвитку економіки України, відсутність вагомих зрушень в інноваційному процесі та в подальшому деградація структури економіки у напрямку високотехнологічної інституції, підґрунтям якої став недостатній освітянський рівень. Важливе значення в проблемах інновації відіграє недосконалене законодавство, неефективне держане управління, недостатній розвиток відповідної інфраструктури, відсутність стимулювання науковців до співпраці. Зважаючи на це велика кількість науковців зі своїми винаходами та інноваційними ідеями виїжджають в інші країни та стрімко розвиваються, нарікаючи на українське законодавство, яке не визнає інновацій наших громадян та не здійснює фінансову підтримку. Варто зазначити, що в Україні інтелектуальна власність майже не цінується, порівнюючи з державами Європейського союзу, в яких нематеріальні активи становлять від 50 до 80 відсотків від власності майна. Виходячи з цього потрібно створювати ефективний механізм та інструмент реалізації інноваційної політики. Але не все так погано як здається на перший погляд, адже, взявши до уваги глобальний індекс інновацій , Україна займає 60 місце із 125 країн. Зважаючи на цей факт нам потрібно негайно вносити корективи в наше законодавство та залучати до співпраці провідних підприємств для взаємодії та спільного досягнення поставлених цілей, а саме скорочення розриву з провідними країнами Global Innovation Index. Головними перспективами розвитку є активна діяльність, яку здійснює держава, відчувши спад інноваційного розвитку, через що і проводить конференції з приводу інновацій в економіці держави. Варто також відзначити перспективу діяльності національної економіки України у таких галузях як: вугільна, харчова та сільськогосподарська. Швидкість виходу України із так

званої стадії стагнації економіки на сучасну траєкторію інноваційного розвитку залежить, насамперед, від збереження потенціалу галузевих науково-дослідних, проектно-конструкторських установ, оскільки вони відіграють головну роль в процесі матеріалізації інновацій.

Стосовно ефективності стратегій, варто зазначити, що вони залежать від державного управління, через яке відбувається проведення заходів національного та регіонального рівня, що сприяє поліпшенню якісних характеристик вітчизняного науково-технологічного розподілу. Виходячи з цього будується стратегія для подолання конкуренції державної продукції із імпортними товарами не тільки за ціною, а й за якістю. А також здійснення ефективного розподілу обмежених фінансових ресурсів, максимально концентруючи наявні кошти на важливі напрямки науково-технічного прогресу. У разі неможливості фінансування потрібно створити умови для залучення додаткових іноземних інвестицій.

Сукупність цих стратегій повинні започаткувати основу інноваційного розвитку. В подальшому забезпечити національну економіку еластичністю, динамічністю регулювання економічного середовища на коливання попиту і пропозиції, зміни рівня прибутковості галузей і виробництва, акумулювання та перерозподілу фінансових ресурсів, безпосередньо на подальшу продуктивність інноваційного розвитку України.

ЮДОВИЧ К.Ю., магістр, м. Харків, НТУ «ХП»

РОЗВИТОК ТЕОРЕТИЧНИХ ЗАСАД ВИЗНАЧЕННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ НОВОВВЕДЕНЬ

З метою більш точного відображення в розрахунках соціально-економічної ефективності нововведень величини продукту для суспільства потребує подальшого розвитку проблема створення комплексів нормативів ефективності та методів їх визначення. В цілому ряді робіт аргументується наявність трьох групи нормативів аналізованих коефіцієнтів: 1) основних